Цей сніг іде — такий величний! —
немов наприкінці історії...
Стримить до серця по дотичній
і захлинається просторами.
Життя й кохання — тільки літо:
ще день, ще мить — і вже нема.
Що менше долю пережито, —
то довша випаде зима.
З насінням трав і мрій під снігом
своїх нових нарояень ждемо:
ми — лід з печалями і сміхом,
зело — коріння в чорноземі.
Летить стріла кудись — хто знає?
Снується промінь у світах...
Чи хтось оце життя безкрає
тримає в трепетних руках?
Віддати всього себе світлу
і над землею засвітати.
Зима, як білий крин, розквітла —
не відвернути, не зірвати.
Цей сніг іде — такий величний...